

Νὰ μὴ βραδυαστῇς! (ν' ἀποθάνῃς πρὶν βραδυάσῃ! ἀρά) κοιν. || *Ἄσμ.

*Ενύχτωσα κ' ἐβράδυνασα ἔς τὸ ἔρημο σοκάκι

*Ηπ.

*Στὰ βάσανα βραδυνάζομαι καὶ ἔς τοὺς καημοὺς κοιμοῦμαι Κρήτ.

*Απόψ' ἡ νύχτα δίπλασεν κι ὁ φέγγον ἐπιάσεν,

τ' ἐμὸν τῇ παραδείσῳ τ' ἀρνὶν ἔς σὰ ξένα ἐβραδάσεν

*Ιμερ. *Η σημ. καὶ μεσν. Πβ. Διγεν. *Ακρίτ. (ἔκδ. ΔΠα-σχάλ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 330 «ἐχθρὸς ἐβραδυασθήκαμεν καὶ δὲν ἐσώσαμεν νὰ ὑπάμεν εἰς τὸ ὁσπίτιον καὶ ἐμείναμεν ἐδῶ». 2) Κατὰ γ' πρόσωπον, φέρω τὴν ἐσπέραν πολλαχ.: *Ο Θεὸς βραδυνάζει τὴ μέρα. Βάδυνας ἡ Θεὸς τῇ μέσῃ κι πῆγ' ἡ βασιλοπούα νὰ ᾤμηθῇ (ἐκ παραμυθ.) Καλλιπ. Συνών. βραδύνω (Π) 2. Καὶ ἀμβτ.: *Η ἡμέρα βράδυνασε πολλαχ.: 3) *Απροσ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα κοιν. καὶ *Απουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Πόντ. (*Ιμερ. Κερσ. Τραπ. Χαλδ.): *Αρχίζει νὰ βραδυνάξῃ. Θὰ σὲ περιμένω ὥσπου νὰ βραδυνάσῃ. Βραδυνάζοντας νὰ εἶσαι ἔς τὸ σπῖτι κοιν. || Φρ. Βραδυνάζει ξημερώνει (νύχτα καὶ ἡμέραν, συνεχῶς, οἶον: βραδυνάζει ξημερώνει δὲ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπῖτι του, βραδυνάζει ξημερώνει θέλει φρεῖ κτ. συνών. φρ. μέρα νύχτα) σύννηθ. || *Ἄσμ.

*Αμα βραδυνάσῃ χαίρομαι, σὰν ξημερώσῃ κλαίω Κρήτ.

Βραδυνάζει καὶ βραδυνάζομαι, δὲν ἔχω ποῦ νὰ μείνω, βάλε με ἔς τ' ἀγκαλάκι σου ἀπόψε νὰ ξωμείνω αὐτόθι. Συνών. βραδυνιάζω 1, βραδυνέσκω, *βραδυνίσκω, βραδύνω (Π) 1, βραδυνώνω. 4) Διέρχομαι τὴν νύχτα, διανυκτερεύω Καπ. (Σινασσ.) Μακεδ. (Γρεβεν. Σαμαρ.) Παξ.: Ποῦ νὰ βραδυαστῶ; Μακεδ. || *Ἄσμ.

Ποῦ πὰς, πουλί, νὰ βραδυαστῇς, ποῦ πὰς νὰ ξημερώσῃς; *Ιθάκ.

*Ελα, κόρη μ', νὰ μείνουμι, ἔλα νὰ βραδυαστοῦμι Σαμαρ.

Γύρνα, Κώστα μ', νὰ παίξουμι, νὰ βραδυαστοῦμι ἀντάμα Γρεβεν.

Βάι βάι ἐμέν τὸν ξένον καὶ τὸν ἔρημον καὶ τὸν ἀστενωμένον, ποῦ βραδυαστῶ;

Σινασσ.

βραδυαζωξημερώνομαι Κύθν. κ. ἀ. βραδυωξ'μι-ρώνομι Εὐβ. (*Ακρ.) βραδυοξημερώνομαι Νάξ. (*Απύρανθ.) Σίφν.

*Εκ τῶν ρ. βραδυνάζω καὶ ξημερώνομαι. Τὸ βραδυοξημερώνομαι καθ' ἀπλολογίαν.

Διέρχομαι τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύχτα ἐνθ' ἄν.: *Εχτὲς καὶ ἀὴ δροχτὲς ἐβραδυοξημερώθηκα νησιτικὸς *Απύρανθ. Μὲ τὴν ἐρπίδα *φτὴ βραδυοξημερώνομαι αὐτόθι.

βράδυνασμα τό, σύννηθ. βράδῶσαν Πόντ. (Κερσ. Τραπ.) βράδῶσαν Πόντ. (Κερσ. Τραπ. Χαλδ.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

1) Τὸ νὰ ἐπέλθῃ ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἄν.: Περιμένει τὸ βράδυνασμα νὰ βγῇ. *Εφυγε μὲ τὸ βράδυνασμα - ἀπάνω ἔς τὸ βράδυνασμα σύννηθ. Συνών. βραδύνισμα, βραδυασμός, βράδωμα. 2) *Εσπερινὸν φαγητόν, δείπνον Εὐβ.: *Ἄσμ.

*Αρνὶ νὰ ᾔναι τὸ γόμα της κι ἀρνὶ τὸ δειλινό της καὶ τὸ καλὸ της βράδυνασμα κριάρι σουβλισμένο.

βραδυασμός ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.) Σύμ.

*Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

Βράδυνασμα 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Στὸ βραδυασμὸ τῇ μέρας (περὶ τὸ ἐσπέρας) *Απύρανθ. Βραδυασμὸ δὲν ἔχει ἡ μέρα (ἀργεῖ νὰ βραδυάσῃ) αὐτόθι.

βραδυαστῇς ὁ, *Ιων. (Κρήν.) Θηλ. βραδυνάστρα Μύκ *Εκ τοῦ ρ. βραδυνάζω.

1) *Ο πέμπων τὴν ἐσπέραν (δηλ. ὁ Θεὸς) *Ιων. (Κρήν.): *Ἄσμ.

*Οὐτα βραδυνάσ' ὁ βραδυαστῇς καὶ μπαίνῃ νὰ νυχτώνη, μαζώνουνται νὰ μὲ φάν τὰ δάκρυα κ' οἱ πόνοι.

2) Θηλ., πτηνὸν μὲ χρυσίζον πτέρωμα, ὁμοιον πρὸς μελισσοεργόν, τὴν ἡμέραν κοιμώμενον καὶ τὴν νύχτα ἱπτάμενον Μύκ.

βραδύνλωσσος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερσ. Οἶν.) βραδύνλωσσο Πελοπ. (Μάν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδύνλωσσο.

1) *Ο βραδέως ὁμιλῶν ἐνθ' ἄν. 2) *Ο δυσκόλως ὁμιλῶν λόγ. σύννηθ.: *Ἄσμ.

*Ἦταν καὶ βραδύνλωσσο, δὲν ἤξερε τὴ γλῶσσα Πελοπ. (Μάν.)

βραδυνκίνητος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βραδυνκίνητος.

*Ο βραδέως κινούμενος, ὁ βραδέως ἐνεργῶν: Βραδυνκίνητη γυναῖκα. Βραδυνκίνητο ἀμάξι. Βραδυνκίνητα βόδια. || Φρ. Βραδυνκίνητο καράβι (μεταφ. ὁ βραδέως ἐνεργῶν).

βραδυνμέρι τό, Πόντ. (*Ινέπ.)

*Εκ τῶν οὐς. βράδν καὶ μέρα.

*Ο περὶ τὴν ἐσπέραν χρόνος τῆς ἡμέρας, ἡ ἐσπέρα, τὸ βράδν: || *Ἄσμ.

*Επὲς βράδν βραδυνμέρι ἐπερνούσαμε

καὶ ἔς τὰ Θεραπειῶ τὸν εἶδαμε ποῦ ἐπόδιζε.

βραδυνέσκω Πελοπ. (Μάν.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έσκω.

1) Βραδυνάζω: *Εφτασα κοντὰ ἔς τὸ χωριό, ὅταν ἄρχισε νὰ βραδυνέσκῃ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3. 2) *Αργοπορῶ: Πολὺ βραδυνέσκει σὲ *φτόνη τὴ δουλειά. Καὶ μετβ.: Μὴ μὲ βραδυνέσκεις, γιατί βιάζομαι.

*βραδυνίσκω, βραδυνίσκω Καπ. (*Αραβάν.)

*Εκ τοῦ ρ. βραδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίσκω.

Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα: *Απὰ βραδυνέσκει (γρήγορα βραδυνάζει). Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3.

βραδύνω (I) λόγ. σύννηθ. βραδύν-νω *Απουλ.

Τὸ ἀρχ. βραδύνω.

Πράττω τι βραδέως, ἀργοπορῶ, καθυστερῶ ἐνθ' ἄν.: *Εβράδυνε πολὺ νὰ γυρίσῃ. Μὴ βραδύνετε σύννηθ.

βραδύνω (II) Καπ. (Σινασσ. Φάρασ.) Κέρκ. (*Αργυράδ. κ. ἀ.) Πόντ. (*Ιμερ. Κερσ. Κρώμν. *Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) βραδένω Πόντ. (Οἶν.) βραδένον Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

*Εκ τοῦ οὐς. βράδν.

1) Κατὰ γ' πρόσωπ. ἐπέρχεται ἡ ἐσπέρα ἐνθ' ἄν.: Μὰ ὦρα - δὲν ὦρε νὰ βραδύνῃ *Αργυράδ. *Ετοι βραδύνῃ, ξαναγυρίζω (ἔτοι = ὅταν) Κέρκ. Πῆρι κι βραδέν' Καλαμπάκ. βραδύν' καὶ στέκ' (ἀρχίζει νὰ βραδυνάξῃ). Χαλδ. *Ακόμηνο οὐτὸ ἐβράδυνε *Οφ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βραδυνάζω 3. 2) Προσωπ. φέρω τὴν ἐσπέραν Πόντ. (Κρώμν.) Σταυρ. Χαλδ.: *Εβράδυνεν ὁ Θεὸς Χαλδ. Βραδύν' καὶ με-

